

El objetivo subyacente

Dicen que nunca hay que perder la capacidad de sorprenderse y realmente en esta legislatura algunos están haciendo votos para ello. A estas alturas algunos de sus señorías ya han tenido tiempo para leer el texto que votaron en el Parlamento de Catalunya, y algunos (todos en la intimidad) de los pertenecientes a la llamada "sociedad civil catalana" se lamentan y se llevan las manos a la cabeza cuando al empezar a leerlo descubren los "vicios ocultos" u "objetivo subyacente". No se trata de la constitucionalidad del texto o de la financiación, que también, pero que considero que tienen arreglo, estoy hablando de la filosofía que inspira el texto y que lo impregna desde el preámbulo hasta el final, estoy hablando del intervencionismo del texto, del pensamiento único propios de una constitución soviética intervencionista y no del Estatut liberal que algunos defendemos para Catalunya. ¿Dónde estaban los liberales catalanes que ahora se preguntan qué se puede hacer? ¿Por qué el Tripartito no se preocupa y se ocupa de empezar a gobernar Catalunya en lugar de entorpecer y pasar el rodillo a todo lo que toca? Los empresarios saben bien lo que la economía catalana necesita, lo contrario de lo que se ha previsto, actuaciones políticas y no pactos de papel, **seguridad** frente a perspectivas inciertas, **unidad de mercado** frente a cotos de caciquismo, **confianza** frente a incertidumbre, **inversiones en infraestructuras** frente a disputas del tripartito, **agi-**

lidad frente a burocracia, **reforma laboral** frente a pactos sindicales, **reducción de la presión fiscal y control de la inflación** frente a endeudamiento exterior e incremento de la inflación...

¿Qué queremos ser? Un país pequeño o una comunidad grande? ¿Qué aporta el texto al regular la responsabilidad social de la empresa, la sostenibilidad, o la renta básica? Yo apuesto por la libertad de empresa en el marco de la economía de mercado, tal y como prevé la Constitución Española de 1978 en su art 28, todo el resto es intervencionismo que mengua que las empresas decidan su propia innovación y gestión. Sres. del Tripartito, vivimos en una economía de mercado competitivo, que ante un proceso de globalización no puede meter la cabeza bajo el ala amparados en su falso proteccionismo que no es sino un mal argumento para tener más poder e intervención sobre esta Catalunya adormecida por su

suicida canto de sirena.

En el texto que se pretende aprobar, por si a alguien le interesa, se utiliza un lenguaje intervencionista tanto en el número como en los términos utilizados: competencia (226), competencias (103), gestión (109), control (69), intervención (23), ordenación (56), planificación (50) entre otras.

En política todo pasa deprisa, todo puede cambiar de un día a otro, pero hay cosas como la economía, como los diamantes, que como dice el dicho "son para siempre".

◆◆ **Ángeles OLANO**
Diputada del PP
y ponente de l'Estatut

La Roca hi perd

La Roca ha perdut un edifici precatalogat com d'especial interès artístic pels seus elements gòtics, l'Ajuntament vell. Però això no és tot. Ha perdut el record tangible de molts roquerols, uns que hi havien anat a l'escola de petits, d'altres a treballar, a reunions d'entitats, etc.

La Roca ha perdut perquè ha viscut la desídia i l'abandó per part de l'equip de govern socialista enfront d'un bé públic com era aquest edifici. Ha viscut com ha acabat aquesta deixadesa en el despreniment d'una part de la façana i posterior enderroc per ruïna. I això provoca desencís i impotència en molts ciutadans del municipi. Certament, la pluja ha rematat el que era un fet anunciat.

Tanmateix, hem de ressaltar que hem tingut bona sort. Bona sort perquè la caiguda no ha afectat a cap vianant ni vehicle. Bona sort perquè a l'hora que va succeir els nens de l'escola CEIP Mogent eren a l'aula i els pares ja no es trobaven als voltants. Però aquesta bona sort no pot durar sempre!

Des del grup municipal de CiU en l'últim ple del dia 3 de novembre, hem demanat una comissió d'estudi i determinació de responsabili-

tats envers aquesta situació. L'equip de govern admet amb paraules la seva plena responsabilitat, i amb l'actitud desvergonyida contesta "és qüestió de prioritats, que els ciutadans d'aquí a dos anys decideixin...". La seguretat de les persones ha estat en joc. Això no és una prioritat?

En el nostre programa electoral contemplàvem la intervenció en edificis municipals: l'Ajuntament vell, l'Escorxador, la caserna de la Guàrdia Civil, etc. Sempre d'acord amb les recomanacions d'un Pla Director d'Equipaments que hauria d'analitzar les necessitats actuals i futures del nostre municipi. A més de la redacció d'un catàleg de patrimoni arquitectònic que hauria de protegir, rehabilitar o reutilitzar els edificis històrics i socials. Malauradament, l'edifici de l'Ajuntament vell ja no hi és a temps.

De ben segur que aquest enderroc precipitarà alguna actuació. Però quants edificis han de caure per sensibilitzar el nostre equip de govern? És que la Roca sempre hi ha de perdre?

MONTSERRAT AMETLLER VIÑAMATA
Regidora del grup municipal de CiU

PEYUS ÒPTIMUS

Leonor

Deuen ser connotacions de la meua condició de fill de poble de pagès, però quan arriba **Tots Sants**, he de fer la tradicional visita al cementiri.

No m'agrada anar-hi el dia que toca, ni m'agrada fer-la acompanyat.

Hi vaig sol, una o dues setmanes després de l'1 de novembre, i el que més em captiva són les fotografies a peu de nínxol perquè em transporten a un viatge a la meua infància, tan llunyana i, segurament per això, de record tan feliç.

Enguany, pensant en un article que he d'enviar a la revista del poble coincidint amb el naixement reial, em vaig dedicar a buscar entre les meves convilatanes difuntes (ara ves) a les **Leonor** que vaig conèixer de petit.

Contràriament al que pugui semblar en un poble de poc més de 2.500 habitants, vaig trobar-ne tres i curiosament totes van viure a pocs metres de casa.

Una d'elles, **Leonor Solè**, morta el 2002 quan tenia 101 anys, va ser durant mitja vida la llogatera del local de la carnisseria dels pares. Tenia el jardí més bonic del poble i recordo amb gran afecte l'estima que ens teníem.

L'altra, **Leonor Campà**, la vaig veure morta el dia que jo complia 10 anys, el 3 de maig de 1967. Era la mare del mestre-mossèn del poble, i a tots els alumnes ens varen fer desfilar davant les despulles. La imatge d'aquella dona morta em va fotre més d'un sobresalt en somnis posteriors. Tenien un gos -es deia **Troi-** que venia tot sol a la carnisseria a buscar el seu *dinar*. La meua mare li posava un paquet de potes de pollastre a la boca i no se'l menjava fins que, en arribar a casa, les hi abocaven al seu plat.

La tercera, **Leonor Martínez**, era la mestressa de la botiga de comestibles del barri. Tenia una germana que, com ella, també portava nom de reina, **Petronila**. Van venir de **Cardona**.

El pretext (en aquesta ocasió de traç fúnebre i monàrquic) és el de menys. El que compta és poder passar el matí de diumenge *viatjant*, encara que sigui sense moure't d'un petit cementiri de poble.

Jordi PEY
Periodista
granollers@
jordipey.com

